

190727

Kristus vår rättfärdighet

Det finns ingen frälsning utan ånger. Ingen obotfärdig syndare kan tro med sitt hjärta så att han blir frälst. Ånger beskrivs av Paulus som en gudomlig sorg över synd, som "för med sig en ånger som man inte ångrar och som leder till frälsning." (2Kor 7:10).

Denna ånger har inget som liknar förtjänst i sig, utan förbereder hjärtat för att ta emot Kristus som den ende Frälsaren, det enda hoppet för den förlorade syndaren. När syndaren ser på lagen blir hans synd tydlig för honom och hans samvete påverkas, och han är dömd. Hans enda tröst och hopp finns i att han ser på Golgatas kors. När han vågar tro på löftena och tar Gud på orden kommer lättnad och frid in i själen. Han ropar "Herre, du har lovat att rädda alla som kommer till dig i din Sons namn. Jag är en förlorad och hjälplös människa utan hopp. Herre, fräls, annars går jag under." Hans tro griper tag i Kristus, och han blir rättfärdiggjord inför Gud.

Men trots att Gud kan vara rättvis och ändå rättfärdiggöra syndaren genom Kristi förtjänster, kan ingen människa klä sin själ med Kristi rättfärdighets klädnad medan hon utför kända synder, eller ignorerar kända plikter. Gud kräver hjärtats fullständiga överlåtelse, innan rättfärdiggörelse kan äga rum. Och för att en människa ska bevara rättfärdiggörelse måste det finnas ständig lydnad genom aktiv och levande tro som verkar genom kärlek och renar själen.

Jakob skriver om Abraham och säger, "Blev inte vår fader Abraham erkänd som rättfärdig genom gärningar, när han bar fram sin son Isak på altaret? Du ser att hans tro samverkade med hans gärningar och att det var genom gärningarna som tron blev fullbordad. Så uppfylldes Skriften som säger: Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet, och han kallades Guds vän. Ni ser alltså att en människa erkänns som rättfärdig genom gärningar och inte bara genom tro." (Jak 2:21-24). För att en människa ska kunna bli rättfärdig genom tro måste tron nå en punkt där den kontrollerar hjärtats känslor och impulser, och det är genom lydnad som själva tron görs fullkomlig. (The Review and Herald, 4 november 1890)